

РЕШЕНИЕ

№ 5714

гр. София, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2385** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Р. Байрактар, роден на 5.3.1971 г. гражданин на Република Турция срещу отказ за издаване на виза за продължително пребиваване № 22016636, издаден от Първи секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място] Турция.

Жалбоподателят твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен. В него е посочено, че е постановен на основание чл. 10 ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, като единствено е преразказан законовият текст. Същевременно, в допълнителните бележки е посочено, че „апликантът е осъждан в държавата, чийто гражданин е, за престъпления от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, освен ако не е реабилитиран“. Посоченото основание отговаря на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 26 ЗЧРБ. Налице е съществено процесуално нарушение – за жалбоподателя не става ясно на какво основание е отказано издаване на виза и съответно – не може да се защити. Липсва анализ и преценка на доказателствата, с което са нарушени и чл. 35 и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Твърди, че желае да е със съпругата и сина си, които са и български граждани. Представени са всички изискуеми документи за тях. Родителите на съпругата на жалбоподателя също са български граждани, в напреднала възраст и се нуждаят от

грижи, което налага съпругата на жалбоподателя да пребивава в България. Синът му също е роден в България и е здраво свързан със страната. Ето защо невъзможността да получи право на продължително пребиваване нарушава правото му на семеен живот, защитено и от ЕКЗПЧОС.

Твърди, че видно от представеното от него свидетелство от Главна дирекция съдебен регистър и статистика на Министерството на правосъдието на Република Турция, Р. Байрактар няма съдебна регистрация, което води до извод, че е налице реабилитация. Ответникът – Първи секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място] Турция, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че отказът е законосъобразен – издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила и в достатъчна степен мотивиран. Решението е взето след всестранен анализ на всички документи по преписката. Жалбоподателят е изтърпял присъда лишаване от свобода като няма данни да е реабилитиран, поради което са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 26 ЗЧРБ за постановяване на отказ от виза. Предвид изтърпяната присъда се поставя под съмнение наличието на брачни отношения.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 11.7.2022 г. Към заявлението е посочил, както и е представил декларация, че заедно със съпругата си Е. Б. иска да живее в България, в собственото ѝ жилище. Приложени са доказателства относно собствеността ѝ по отношение на това жилище, декларация по чл. 1, ал. 6 ЗЧРБ, че бракът не е фиктивен, удостоверение относно открита сметка в „Търговска банка Д“ АД, лични документи. Представено е удостоверение за граждански брак, видно от което Р. и Е. Б. са сключили граждански брак на 17.6.2019 г. в Турция. Представено е удостоверение за раждане, видно от което двамата имат син – А. Р. Б., [дата на раждане]

Видно от удостоверение от Главна дирекция Съдебна регистрация и статистика, Министерството на вътрешните работи на Република Турция, по отношение на жалбоподателя „няма съдебна регистрация“. Той има „архивна съдебна регистрация“ по осем изрично изброени присъди. Представена е присъда, видно от която жалбоподателят е бил осъден на лишаване от свобода за покупка, транспорт или притежание на нелицензирани огнестрелни оръжия и куршуми с дата на престъплението – 1.6.2010 г., дата на задържане – 18.8.2010 г., дата на условно предсрочно освобождаване – 25.8.2016 г. и дата на освобождаване – 11.12.2018 г.

Представено е писмо от ДАНС, от 14.6.2023 г., видно от което заявлението на жалбоподателя за издаване на виза, е съгласувано със Специализирана дирекция „М“ на Държавна агенция „Национална сигурност“, като е изразено отрицателно становище предвид това, че лицето е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, както и че по българското законодателство за същото престъпление е предвидено наказание „лишаване от свобода“ повече от една година, освен ако не е реабилитирано. В случая няма данни жалбоподателят да е бил реабилитиран.

Предвид така изложеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 66/20.9.2022 г., заповед № 67/20.9.2022 г. и заповед № 68/20.9.2021 г. на генералния консул на РБ в Генералното консулство на Република България в

[населено място], Република Турция.

Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

По отношение на мотивирането му. Отказът е издаден под формата на стандартен формуляр - утвърден образец в Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. В отказа е отбелязано, че визата е отказана; направено е цитиране на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, която норма предвижда, че отказът се издава „когато не докаже достоверно целта и условията на пребиваване“.

В графата допълнителни забележки е изписан следният текст: „апликантът е осъждан в държавата, чийто гражданин е, за престъпления от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, освен ако не е реабилитиран“.

На първо място, е налице разминаване при изписания текст – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, послужил като основание за издаване на оспорената заповед и действителното правно основание, посочено в допълнителните забележки. Последното НЕ попада в обхвата на правната норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Спазена е процедурата, извършено е съгласуване с ДА „НС“, видно от което са направени възражения за издаване на виза, но в случай, че „лицето не е реабилитирано“.

На следващо място, именно посоченият факт е спорен по делото, който не е установен още в административното производство, като именно ответникът по делото е този, чийто е доказателствената тежест за доказване на този факт.

В случая действително се установява, че жалбоподателят е осъждан за престъпление, за което се наказва лишаване от свобода над една година. Същевременно обаче, предвид съвкупната преценка на представените доказателства, следва да се направи извод, че ответникът не е изпълнил задължението си да събере доказателства по отношение на това дали при наличието на установеното следва жалбоподателят е бил реабилитиран, вкл. и да събере доказателства относно това кое е приложимото законодателство на Република Турция относно заличаване последиците на престъпното деяние – въпрос, който е спорен и пред настоящата инстанция.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е основателна. Предвид констатацията за наличието на съществени процесуални нарушения и на основание чл. 173, ал. 2 АПК оспореният отказ следва да се отмени, а делото като преписка – да се върне за ново разглеждане при съобразяване с горните мотиви.

По разноските. Жалбоподателят не претендира такива, поради което не следва да се присъждат.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на Р. Байрактар, роден на 5.3.1971 г. гражданин на Република Турция, отказ за издаване на виза за продължително пребиваване № 22016636, издаден от Първи секретар, завеждащ Консулската служба към Посолството на Република България в [населено място] Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на Първи секретар, завеждащ Консулската служба към

Посолството на Република България в [населено място] Турция за повторно произнасяне при съобразяване на указанията, дадени в мотивировъчната част.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: